

А. Лотоцький

МУДРА ВОЛОДАРКА

З того часу, як Ольга почала заходити в церкву святого Іллі, вона змінилася до невпізнання. Не думала вже про помсту. Її мрією стало — вибратися до Царгорода і там охреститися.

Як тільки Святослав підріс, передала йому урядування і вибралася в дорогу. Пишно і велично вітали Ольгу царські міністри промовами, привітани в теремах царя грецького. Як побачив цар горду та пишну красуню княгиню, то зійшов із престолу до неї і посадив біля себе. Припала йому до вподоби княгиня і красою обличчя, і розумом незвичайним.

І цар сказав їй:

— Тобі б, княгине, царювати тут із нами. — Ольга зараз догадалася, до чого цар це говорить, і відповіла:

— Я поганка, коли хочеш бути моїм хресним батьком, то й охрещуся. І цар згодився. Сам патріарх навчав її правди-віри.

— Благословенна ти між руськими жонами, — сказав, — бо полюбила світло і покинула пітьму. Благословлятимуть тебе діти Русі аж до останнього роду нащадків твоїх. — І закінчив:

— Щаслива держава, що має таку мудру княгиню.

Охрестили Ольгу. Цар Костянтин був її хресним батьком. По хрещенню запросив її цар знову до себе і сказав:

— Хочу взяти тебе за жінку.

Знала Ольга, про що тут іде. Через одруження з нею хотів грецький цар підкорити собі українські землі, щоб таким чином позбутися небезпечного супротивника. І відповіла Ольга:

— Як можеш узяти мене за жінку, коли ти держав мене до хреста? Це ж було б не по-християнськи.

— Перехитрила ти мене, Ольго,— сказав цар.

І вернулася княгиня Ольга до Києва, рада та щаслива, що стала християнкою. Жила тепер Ольга щаслива та вдоволена, як той, хто вийшов із темряви ночі на світло денне. Намовляла Ольга і сина. Святослава, щоб охрестився, та він не схотів.

— Я не хочу змінювати віри батьків. Не моя є цьому голова судити,

котра віра краща. Я войовник і берегтиму честь своєї батьківщини.

*Історія України в Казках та Легендах
Серія "Скарбничка Школяра"
Львів 2001*